

JOHAN FLEERACKERS

Mortsel 12.5.1931 - Mortsel 11.3.1989

Mijn schild ende betrouwen
Zijt Gij o God mijn Heer
Op U zo wil ik bouwen
Verlaat mij nimmer meer

Een slietje rook kringelde omhoog tussen de bomen in de tuin toen Pappie stierf, op de plek waar hij droge bladeren en verdorde takken had verbrand. Met een zachte uitdrukking op zijn gelaat is hij overleden, zonder een spoor van de spanningen die zijn werk met zich meebracht: de talloze vergaderingen die hij voorzat of waar hij aan deelnam, de belangrijke beslissingen en onderhandelingen, het harde politieke spel dat hij altijd relativeerde maar gedwongen was mee te spelen om het culturele leven in Vlaanderen en ver daarbuiten nieuwe kansen te bieden.

Hij was een man van eerlijke bescheidenheid en diepgewortelde integriteit, die weinig voor het voetlicht kwam maar des te meer realiseerde achter de schermen, iemand die veel gaf en weinig vroeg. De grootse ideeën die hij koesterde vloeiden samen met een kinderlijk enthousiasme voor de kleinste details. Zijn leefregels inspireerden door hun eenvoud en humor, zoals het "vrijheid blijheid" waarmee hij begrip wakte voor andere levensvisies, of het "non nobis sed posteris" dat hij na het vernieuwen van de dakbekleding met teer op de nok van het dak schreef. Met milde ironie en een innemende glimlach wist hij een spaakgelopen dialoog weer op gang te brengen.

Het verleden was voor hem de kostbare hoeksteen van het nu, levensnoodzakelijk maar broos. En toch herkende hij in al wat met traditie breekt de kiemen van een nieuwe wereld.

Zo liet hij ook ons vrij om onze eigen wegen te zoeken, zelfs als dat leidde tot een fotostudio in zijn slaapkamerkast of een rockgroep op zolder.

Voor ons was hij de vader die er altijd wel zou zijn, die je hielp zonder zich op te dringen. Hij zal er ook altijd zijn voor ons, in het huis waarvan elke steen zijn stempel draagt, in de honderden mensen die hem kenden en van hem hielden, in de waarden van vriendschap en verdraagzaamheid die hij zonder het te beseffen diep in ons heeft doen groeien.

Pappie, jij bent voor ons de stille bron die weet waarheen naartoe, we kennen je taal van zwijgen en wenken, je bent en blijft die onverstoorbare levenskracht, die ons nu de grootste opdracht toevertrouwt.

We danken je, je kan op ons vertrouwen.

Kris, Pieter, Katelijne, Joost

Tot in de diepste kern heb jij me liefgehad, mijn Johan. Het was onzeglijk mooi, teder, heilig. Je hebt je bruidje binnengeleid in de stad van leven en kunst, haar gedragen op de tonen van het Hooglied, ver over drempels van angst en pijn.

Op het middaguur werd de wereld plots te klein voor je grote hart. In verwondering en vreugde ben je uit je mooie historische tuin zeer onverwachts Gods stilte binnengestapt. Mag ik met je mee? Neem me bij de hand en leer me uit dit laatste liedboek de tekens lezen van het Echte Zijn. En als het vanavond zo stil zal zijn, vertel dan Onze Lieve Heer dat ik zoveel van je hou.

Annie

Voor uw aanwezigheid, voor uw gebed, voor uw steun danken u zijn moeder, broer en zusters, zijn kinderen en echtgenote.